

prima instanță: O. Melniciuc
(Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău)

dosarul nr.3ra-698/17

instanța de apel: L. Bulgac, D. Manole, G. Dașchevici
(Curtea de Apel Chișinău)

ÎNCHEIERE

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii : Maria Ghervas, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Nicolai Edeniuc,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Nicolai Edeniuc împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la recunoașterea ilegalității refuzului, obligarea achitării indemnizației unice și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Nicolai Edeniuc și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 septembrie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La data de 12 august 2015, Nicolai Edeniuc a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la recunoașterea ilegalității refuzului, obligarea achitării indemnizației unice și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin ordinul Procurorului General nr. 89-p din 28 ianuarie 2015, a fost eliberat din funcția de procuror al Procuraturii UTA Găgăuzia, în legătură cu ieșirea la pensie și demisia din organele Procuraturii, începând cu 02 februarie 2015. Conform pct.4 al ordinului menționat, Secția finanțe și contabilitate a Procuraturii Generale a fost obligată să achite reclamantului deplin drepturile salariale, inclusiv și indemnizația unică, egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar din funcția deținută la momentul demisiei la numărul de 1 an complet în sumă de 5 615 lei, potrivit art. 72 alin. (3) al Legii cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008. Astfel, reclamantului i-a fost achitată numai suma de 4324 lei, suma indemnizației calculată fiind supusă impozitării și altor rețineri în mărime totală de 23%, ceea ce, în opinia reclamantului, nu este corect.

Afirmă reclamantul că, prin ordinul Procurorului General nr. 1038-p din 12 decembrie 2006, a fost eliberat din funcția de procuror, din data de 05 februarie 2007, în baza raportului depus de reclamant personal. Conform pct. 5 al ordinului menționat, Secția finanțe și contabilitate a Procuraturii Generale a fost obligată să

achite reclamantului indemnizația unică în proporție de 50% din salariul funcției deținute pentru 15 ani de activitate, potrivit art. 3 alin. (2), art. 25 alin. (5) din Legea serviciului public nr. 443 din 4 mai 1995, în sumă de 15 000 lei conform impozitării și altor rețineri.

Sușține Nicolai Edeniuc că, la data de 30 ianuarie 2015, deținând funcția de procuror, a depus un raport pe numele Procurorului General cu solicitarea achitării integrale a indemnizației unice de concediere, egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar din funcția deținută la momentul demisiei la numărul de 14 ani complet precedenți, potrivit art. 72 alin. (3) al Legii cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008. Dat fiind faptul, că reclamantul nu a primit răspuns la raportul din 30 ianuarie 2015, acesta s-a adresat cu cerere la data de 19 iunie 2015 referitor la examinarea repetată a raportului sus indicat. Prin răspunsul nr. 30-9d/15-308 din 14 iulie 2015, recepționat de reclamant la data de 16 iulie 2015, Procuratura Generală a informat reclamantul că, Secția finanțe și contabilitate a executat integral ordinul nr. 89-p din 28 ianuarie 2015 și în februarie 2007 reclamantul a beneficiat de indemnizația unică pentru 15 ani de activitate în organele procuraturii.

Consideră Nicolai Edeniuc ilegal și neîntemeiat refuzul Procuraturii Generale nr. 30-9d/15-308 din 14 iulie 2015, ori, conform ordinului Procurorului General nr. 1038-p lin 12 decembrie 2006, reclamantul a beneficiat de indemnizația unică în proporție de 50% din salariul funcției deținute pentru 15 ani de activitate, în sumă de 15 000 lei, conform impozitării și altor rețineri. Prin ordinul Procurorului General nr. 89-p din 28 ianuarie 2015, reclamantului i-a fost achitată indemnizația unică egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar la numărul de un an complet lucrați în funcția de procuror, în suma de 4 324 lei, conform impozitării și altor rețineri. Prin urmare, Procuratura Generală urma să achite reclamantului indemnizația egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar din funcția deținută la momentul demisiei actuale la numărul de 14 ani precedenți complet lucrați, conform prevederilor art. 72 alin. (3) al Legii cu privire la procuratură nr.294 din 25 decembrie 2008, cu deducerea diferenței.

Indică reclamantul că, potrivit art. 20 lit. (g) Cod fiscal, indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației sunt surse de venit neimpozabile și nu se includ în venitul brut. Mai mult, în conformitate cu pct. 8 din Anexa nr.5 al Legii bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 129 din 23 decembrie 2009, din indemnizațiile plătite în caz de concediere în conformitate cu legislația, nu se calculează contribuții de asigurări sociale de stat obligatorii, cu excepția indemnizației unice stabilite potrivit art. 42 alin. (3) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, art.25 alin. (1) din Legea nr. 768 din 02 februarie 2000 privind statutul alesului local și art. 45 al Legii serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20 iulie 2000. Reieșind din prevederile sus indicate, Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2015 nu stabilește expres, că din indemnizațiile plătite în caz de concediere în conformitate cu Legea cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 se calculează contribuțiile de asigurări sociale de stat obligatorii.

Prin cererea suplimentară adresată instanței de fond la data de 13 iunie 2016, Nicolai Edeniuc a completat cerințele înaintate inițial, solicitând și obligarea Procuraturii Generale a RM să-i achite indemnizația unică în mărimea de 60 691,

38 lei pentru 15 ani complet lucrați și prejudiciul în legătură cu inflația în mărime de 51 466, 29 lei, fără a fi supusă impozitării și altor rețineri, în total suma de 112 157, 67 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 septembrie 2016 acțiunea depusă de către Nicolai Edeniuc a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 07 octombrie 2016, Nicolai Edeniuc a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, cerând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017 a fost respins apelul declarat de către Nicolai Edeniuc și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea soluției date, instanța de apel a stabilit că, prin ordinul nr. 816-p din 27 septembrie 2006, Edeniuc Nicolai a fost numit în funcția de procuror în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, iar prin ordinul nr. 1038-p din 12 decembrie 2006 a fost eliberat din funcția menționată, fiind demisionat din organele Procuraturii în baza cererii depuse, cu dispunerea achitării indemnizației unice în proporție de 50% din salariului funcției reținute pentru 15 ani de activitate. Prin ordinul Procuraturii Generale nr. 1286-p din 11 octombrie 2013, Edeniuc Nicolai a fost numit procuror al Procuraturii UTA Găgăuzia, începând cu data de 21 octombrie 2013, iar prin ordinul nr. 89-p din 28 ianuarie 2015 a fost eliberat din această funcție și demisionat din organele Procuraturii în baza raportului depus la data de 02 februarie 2015, cu dispunerea achitării indemnizației unice de concediere egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar la numărul de ani complet lucrați în funcția de procuror. Prin cererea adresată Procuraturii Generale la data de 30 ianuarie 2015, cât și prin cererea adresată repetat la data de 18 iunie 2015 Nicolai Edeniuc a solicitat achitarea indemnizației unice pentru 15 ani de activitate, egală cu produsul înmulțirii salariului mediu lunar la numărul complet lucrați în funcția de procuror, cererea fiind respinsă de pârât, pe motiv că reclamantul a beneficiat în februarie 2007 de indemnizație unică de concediere pentru 15 ani de activitate în organele procuraturii.

În circumstanțele expuse instanța de apel bazându-se pe prevederile art. 72 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 a conchis că prima instanță corect a respins acțiunea reclamantului, deoarece în anul 2007 ultimului i-a fost achitată indemnizația unică pentru 14 ani complet lucrați, iar în anul 2015 i-a fost achitată indemnizația unică pentru 1 an de activitate, astfel fiindu-i achitată indemnizația pentru toți 15 ani compleți lucrați în procuratură.

La data de 03 mai 2017, Nicolai Edeniuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Recurentul, Nicolai Edeniuc în motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile instanțelor de judecată emise în cauza dată, deoarece nu s-a pronunțat pe fond asupra cerințelor indicate în cererea de chemare în judecată, susținute atât în prima instanță cât și în instanța de apel, nu au dat apreciere reținerii ilegale a plății de asigurare medicală, reținerii impozitului, recuperarea pagubei morale, coeficientul inflației, adică nu au rezolvat cauza pe fond.

De asemenea, instanțele de judecată nu au luat în considerație practica judecătorească pe cauzele analogice, deoarece pe toate cauzele au fost admise pretențiile solicitanților.

Consideră că instanțele de judecată ar fi trebuit să admită cerințele reclamantului privind ilegalitatea actului contestat și să oblige Procuratura Generală de a achita indemnizația integral, paguba morală și materială în întregime. În așa mod instanțele de judecată au încălcat esențial și au aplicat eronat normele de drept material și normele de drept procedural.

La data de 07 iunie 2016, Procuratura Generală a RM a depus referință prin care a solicitat ca recursul declarat de către Nicolai Edeniuc să fie considerat inadmisibil.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei redactate.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei rezultă că prin scrisoarea din 24 februarie 2017 Curtea de Apel Chișinău a expediat părților, inclusiv recurentului, copia deciziei motivate din 16 februarie 2017, iar la 03 mai 2017 Nicolai Edeniuc a depus cererea de recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolai Edeniuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Este neîntemeiat și nu poate fi reținut argumentul invocat în recurs precum că, instanța de apel a emis o decizie contrar circumstanțelor pricinii și cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se axează asupra fondului cauzei, referindu-se la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor

de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Nicolai Edeniuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Nicolai Edeniuc se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul:

Svetlana Filincova

Judecătorii:

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru